

Előszó

Öt év telt el *Idegsebészet és hétköznapi misztika* című könyvem megjelenése óta, amelynek megírására kisfiam elvesztésével egyre mélyülő Krisztus-kapcsolatom ösztönzött, mintegy igazolva Szent Pál szavait a Rómaiaknak írt leveléből: „*az Istent szeretőknek minden a javukra válik*”.

Ebben a kötetben mintegy a folytatást írom le, hogy mi történt az elmúlt öt esztendőben, hogyan vált javamra ez a szörnyű tragédia, ez a kimondhatatlan veszteség, amihez hasonló rajtam kívül még sok családot érinthet.

Kétségtelen, hogy kisfiam igazolta a „szenvadás teremtő energiája” tétel keresztény bizonyosságát az életében. Ennek gyümölcsei lettek a sikerrel végzett igen nehéz műtétek, a nigériai misszió és a bangladesi sziámi ikrek szétválasztásának idegsebészeti újításai, sőt, maga a szétválasztó műtét elvégzése Dakkában.

2020. augusztus elején, a bangladesi sziámi ikrek szétválasztásának első évfordulóján írom ezeket a sorokat, tesztek tanúságot arról, hogy az Istent szeretőknek valóban minden a javukra válik. A tragédiák, a vad fájdalmak Jézus által

viselhetővé szelídülnek, s a katarzisz megrendült lelkiállapota után van felemelkedés is.

Öt év telt el kisfiam, Marci elmenetele óta. Másfél évvel a tragédia után, 2015 nyarán a rengeteg Jézus-ima és a szemlélődő imában való elmerülés, valamint a mindig váratlanul kapott misztikus tapasztalatok, élmények által eljutottam oda, hogy kimondhattam: közelebb vagyok a Szentháromságos egy Istenhez, mint valaha, s így boldogabb ember vagyok most, mint bármikor.

Akkoriban úgy véltem, az Eucharisztia misztériumához csak az értelmemmel érek el, a szívemmel még nem, annak ellenére, hogy a Bazilika kápolnijában ott, az Oltáriszentségben jelent meg számomra az Úr Jézus, Marci fiamat átölelve. Mostanra ebben már előbbre léptem, de ehhez még sokat kellett szenvednem.

A Jézus-ima nemhogy a mindennapjaim részévé vált, hanem szinte állandóan mondom, ahogy arra a mestereim tanítottak. Az elmúlt öt évben nagyon nehéz körülmények között igen nehéz műtéteket tudtam elvégezni a segítségével, olyanokat, amilyenekre korábban nem mertem volna vállalkozni. Mindehhez nagy segítséget jelentettek az állandó bonctermi gyakorlatok; általuk olyan gyakorlatot szereztem, amit álomban sem reméltem, amikor nagy késéssel, 2003-ban,

negyvenhét(!) évesen elkezdtem az érdemi mikroérsebszert.

Elhunyt magyar testvéreim ezreinek köszönhetem a hatalmas gyakorlati tudást és tapasztalatot. „Ez az a hely, ahol a halál örövendve siet az élet segítségére” – mondta a boncteremre Gerlei tanár úr, a neves patológus. Nehéz átadni ezt a tudást, mert a halottakkal való kora reggeli együttlét hosszú távon nehéz, de ha az ember ésszel és szívvel hiszi a feltámadást, akkor lelkileg sem okoz gondot. A tudománynak is el kell hinnie Jézus feltámadását, különösen, hogy már tudományos bizonyítékok is vannak rá.

Marci üzeneteinek köszönhetően a Jézus-ima és a rózsafüzér gyakori elimádkozása nemcsak hogy talpra állított szakmailag, hanem nem várt módon hatalmas pozitív változást hozott idegsebészeti hivatásomban.

Hogy mennyire fejlődik a hitünk, arra sokszor rádőbentem a szemlélődő imádság közben, vagy amikor szentbeszédeket hallgattam, lelki könyveket olvastam, s lelkigyakorlatokon vettem részt. Felismeréseim pontos forrására nem mindig emlékszem, ezért többnyire idézőjelbe téve jelzem ezeket a gondolatokat. Az azonban bizonyos, hogy mindegyik a Szentlélek által született, függetlenül attól, hogy ki közvetítette azt.

6.

A lehetetlennek tűnő műtét

Az előzmények: a „lehetetlen”

Ahogy az előző fejezet végén említettem, 2017 novemberében találkoztunk először a fejüknél összenőtt szíami ikrekkel.

A gyermekek a tudományos világhálón már születésüktől fogva ismertek voltak – körülbelül másfél éve –, és egyetlen orvoscsoport sem vállalta, hogy elvégezné a szétválasztásukat. Pedig ez olyan szakmai kihívás, amelyre „szeretnek”

bejelentkezni az idegsebészek. És most miért nem jelentkeztek? Erre a kérdésre akkor kaptam meg a választ, amikor megnéztük a képalkotói vizsgálatok eredményeit, amelyek a közös érrajzolatot mutatták. Közös vénás rendszerük olyan bonyolult módon fonódott egybe, hogy rögtön megértettem, miért nem vállalja senki ezt a feladatot. Nálam sokkal nagyobb gyakorlattal rendelkező agyi érsebészek és idegsebészek sem mertek igent mondani.

Csak kongresszusokon láttam hasonló eseteket, de ilyet még ott sem, illetve egyet Szingapúr-ból, ahol mindketten meghaltak. Egyikük műtét közben, másikuk a műtét végén.

Az elmúlt negyven évben összesen tizenhét köztölt esetet ismerünk sziámi ikrek szétválasztásával kapcsolatban; ez nagyon alacsony esetszám. Hét esetben mindketten meghaltak a műtét alatt, a többiben nagy a szórás.

Sikeres beavatkozást hajtott végre például az Egyesült Államok egyik korábbi republikánus elnökjelöltje, Trump kihívója, Ben Carlsson, a Harvard Egyetem gyermek-idegsebészetének vezetője a nyolcvanas években, először a világon, szívmegeállításban végzett sikeres műtétet. A szívmegeállításra azért volt szükség, mert a váratlan elhalálozás szempontjából nem az összenőtt agy, illetve koponya okozza a legnagyobb

gondot, hanem a közös nagyvénák, amelyeket csak megkerülő érrel (bypass-szal) lehet kiváltani, és ezt felvarrni lehűtés, illetve szívmegállítás nélkül lehetetlen. Az egyszeri lezárás szintén halálhoz vezet.

Három éve egy isztambuli kongresszuson végignézttem egy nagyon híres, New York-i idegsebész előadását, az ő esete teljes sikerrel végződött. 2019 elején is történt egy sikeres szétválasztás Londonban, de ott még nem ismert a neurológiai deficit nagysága, ahhoz még kevés idő telt el a műtét óta.

Rengeteg súlyos gyermek-koponyasérülttel foglalkoztam életemben, ez volt tudományos munkásságom fő iránya, PhD-dolgozatom témája. Sikeres innovációim, újításaim voltak, amelyek mind a rózsafüzér imádság közben születtek. A fejüknél összenőtt ikrek szétválasztása pedig nem más, mint egy extrém mértékű, irányított agy- és koponyasérülés, amelyből fel kellene gyógyulniuk Isten segítségével. A sziámi ikreknél a közös vénás érhálózat kezelése a legfontosabb és legnehezebb feladat, az esetek ötven százalékában ebbe a szétválasztásba valamelyikük belehal.

Mivel láttam, hogy a bangladesi ikreknél a szétválasztás gyakorlatilag megoldhatatlan, ezért először azonnal kimondtam, hogy én ezt nem tudom

megcsinálni úgy, hogy nagy valószínűséggel ne haljanak bele a gyerekek. Szüleik viszont azt hajtogatták, ez így, ebben az országban nem élet, ha belehalnak, akkor is próbáljuk meg.

A meghalt kisfiamra gondoltam. Amikor valamely nagy problémával állok szemben, akkor mindig imádkozni szoktam. Ekkor is ezt tettem, ott helyben, a muszlim testvérek előtt magamban elkezdtem mondani a Jézus-imát, miközben néztem az MR-vizsgálat felvételeit.

Uram, Jézus, könyörülj rajtam, bűnös emberen. Szűzanyám, járj közben értünk, segíts ezeken a gyermekeken!

Tíz perc néma csendben telt el, egy véletlen fotó meg is örökítette, ahogyan ott állok a képnéző előtt – elmélyedve, imádkozva.

A véletlenül megörökített pillanat, ahogyan Jézus-ima közben tanulmányoztam a szíami ikrek felvételeit, és úgy véltem, hogy a szétválasztó műtétet lehetetlen megoldani...

Érdekesek az ilyen hirtelen képek. A kisfiam halálakor is így volt: Marciról a sikertelen újra-élesztés után, halálában készült a felvétel, amikor a születésnapjára érkező keresztapa „kínjában” a telefonjával lefotózta fájdalomba roskadt, rózsafüzért imádkozó családunkat... – Akkor indultunk el azon a borzalmasan nehéz úton, amelyen a misztikus tapasztalatok által eljutottunk az *„Istent szeretőknek minden a javukra válik”* megértéséhez, megéléséhez.

Ahogy Jézus ötletet ad

Mondtam, mondtam a Jézus-imát, leérkeztem a kiüresedésbe, abba a mély lelki rétegembe, ahol már nem én vagyok, hanem a bennem élő Jézus Krisztus, az Atya és a Szentlélek által. Ebben az állapotban nemcsak hitigazságok, hanem az életünk, a szakmánk igazságai is megvilágosodnak Jézus által. Innen jönnek fel a kreatív, intuitív ötletek.

Ebben az állapotban meghallottam, mit tanácsol Jézus, mintegy kimondva a merész tudományos elgondolást, amellyel a műtétnek neki lehet indulni. Ez az ötlet az volt, hogy az eddigiektől eltérően nem pótvéna kell, hanem átmenetileg le kell zárni a vénákat annyi időre, amennyit még kibír az agy. Jézus azt tanácsolta, hogy próbáljunk meg bemenni a három nagy közös véná-

jukba egy kis ballonnal, amelyet ott bent aztán felfújunk. A reményünk az volt, hogy amikor a vénás keringési fázis jön, akkor sikerül elmünk egy más úton, de jó irányba való elfolyást. Ha ezt több lépésben, szakaszonként, nagy türelemmel megcsináljuk, akkor végigmehetünk úgy, hogy lezárjuk a közös vénákat, elterelve más irányba a vért.

A következő magától értetődő gondolatom az volt, hogy felhívom Hudák István barátomat, aki nemcsak az agyi érdaganatok világhírű specialistája, hanem valóban a világ legjobbja azáltal a forradalmian új tudományos eljárás által, amelyet korábban még Pécssett fejlesztett ki az ezredforduló táján. Az agyi érdaganatokat, amelyek a legnagyobb kihívást jelentik az idegsebész számára, Hudák István nemcsak artériás, hanem vénás oldalról is képes lezárni, amivel végleg meggátolja az újraképződést. – Akkoriban mindenki bolondnak nézte, ma meg az egész világ őt próbálja követni. Nehéz lenne találni más ilyen világhírű orvost a manuális szakmában. Ám ahogy az lenni szokott, az ő sikereit is sok meg nem értés övezi itthon. Emiatt el is kellett hagynia korábbi munkahelyét. Akkor megkerestem, összebarátkoznunk, így került a Honvéd Kórházba. Így sincs könnyű dolga, ám szinte hetente jár Európa országaiba operálni olyan eseteket, amelyeket nemcsak Eu-

rópában, de sehol a világon nem tudnak megoldani. Milyen jó lenne, ha egyszer méltó körülmények között dolgozhatna itthon is!

Pár nap múlva visszahívott: „András! Lehet, hogy meg tudom csinálni” – mondta.

Látogatás Kalkuttában

Néhány műtétet még elvégeztem Bangladesben, azután hazajöttünk Kalkutta érintésével, ahol meglátogathattam Teréz anya házait, további lelki erőt merítve emlékéből és a nővéreivel történt találkozásokból. Világosan éreztem és tudtam, akkor fog minden sikerülni, ha a legfontosabbnak a Jézus melletti tanúságtételt tartjuk. Ha nem Jézussal, a tanúságtétel jegyében dolgozunk a gyermekek gyógyulásáért, akkor bukás lesz a vége, belehalnak a műtétbe. Ha ebből Jézus kimarad, elbukunk.

Teréz anya is mindent elsősorban Jézusért tett. Ez irányította cselekedeteit a szegényekért, a betegekért, és ebből születtek a hihetetlenül kreatív tudományos ápolási ötletei, s az a türelmes szeretet, amely ott, Kalkuttában a Haldoklók Házában uralkodott.

Kalkutta élménye az utcán alvók százezrei. Ők nem hajléktalanok, mivel hajlékuk az utca. Az utca nem adja meg a szeretetben való halált, amit a Nirmal Hriday, a Haldoklók Háza megad.

Jót tenni jó Alapítvány

Kedves Olvasók!

Remélem, a könyvből kiviláglik, mik azok a fő bajok, amelyek hatalmas problémát jelentenek az emberiségnek azért, mert letértünk a Gondviselő Isten által kijelölt útról.

A legszörnyűbb talán az abortuszra ítélt magzatok és a kiszolgáltatottak magukra hagyása. Ezeket szeretnénk orvosolni; megoldani például az emberi személy életének védelmét a fogantatástól kezdve. Egyáltalán: elterjeszteni végre a köztudatban, hogy az emberi élet a fogantatás pillanatában kezdődik.

Emellett idehaza felzárkóztató programok, ingyenes jogsegélyszolgálat szervezését tervezzük a nehéz sorsúaknak számára, hogy segíteni tudjunk akár a napi gondjaikon, életvezetési problémáikban.

Természetesen fontos feladatunk további orvosi misszióink támogatása a fejlődő országokban.

Kedves testvéreink anyagi támogatásukat az
alábbi számlaszámra utalhatják:

10700440-72277052-51100005 CIB Bank

Alapítványunk küldetését, munkáját honlapunk-
ról ismerhetik meg:

www.jottennijo.hu

Köszönettel a segítő Krisztusban:

Csóka András

